

Переклала з англійської *Тетяна Вераксич*

Перекладено за виданням:
The Mirror Man by Lars Kepler

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced or stored in a retrieval system or transmitted in any form or by any means, whether electronic, mechanical, photocopying, recording or other kind, without the prior permission in writing of the owners.

Усі права застережено. Жодну частину цієї публікації не можна відтворювати, зберігати в системі пошуку інформації чи передавати в будь-якій формі будь-яким способом — електронним, механічним, ксерокопіюванням або іншим чином — без попереднього письмового дозволу власника.

Надруковано за угодою із агенцією Salomonsson

Кеплер, Л.

K35 Людина-дзеркало / Ларс Кеплер ; пер. з англ. Т. Вераксич. — К. : Стоун Паблішинг, 2026. — 528 с. — (Серія «Детектив Йона Лінна», книга восьма).

ISBN 978-966-948-948-7

Серед білого дня по дорозі зі школи додому викрадають шістнадцятирічну Дженні Лінд і кидають її у кузов вантажівки. Дженні відвозять до напівзруйнованого будинку, де вона разом з іншими дівчатами стикається з жахіттями, що перевершують найстрашніші кошмари. Хоча вони відчайдушно намагаються втекти, викрадач перешкоджає усім їхнім спробам.

П'ять років потому дощової ночі тіло Дженні знаходять на дитячому майданчику, підвішене лебідкою. Поки поліція намагається знайти зачіпку у скуких доказах, детектив Йона Лінна розпізнає моторошний зв'язок між убивством Дженні та смертю, оголошеною самогубством декілька років тому. А коли зникає ще одна дівчинка-підліток, Йоні стає зрозуміло, що вони мають справу із серійним вбивцею — і його вбивче шаленство, можливо, тільки починається.

УДК 821.113.6 – 31

© Lars Kepler, 2020
© Вераксич Т., переклад, 2025
© ТОВ «Стоун Паблішинг», 2026

ISBN 978-966-948-948-7

КРИЗЬ БРУДНІ ВІКНА КЛАСНОЇ КІМНАТИ ЕЛЕОНОР ДИВИТЬСЯ, як кущі та дерева гнутьсЯ під сильним вітром, як вздовж дороги клубочиться пил.

Майже здається, що біля школи тече річка, каламутна і тиха.

Дзвенить дзвінок, і учні збирають свої підручники та зошити. Елеонор підводиться і разом з усіма виходить з класу.

Вона дивиться, як Дженні Лінд застібає куртку перед своєю шафкою. Її обличчя та біляве волосся віддзеркалюються у погнутому металі.

Дженні гарненька, інакша. У неї пильний погляд, від якого Елеонор нервується, шаріється.

Дженні артистична. Їй подобається фотографувати, а ще так сталося, що вона є єдиною людиною в школі, якій насправді подобається читати. Коли минулого тижня Дженні виповнилося шістнадцять, Елеонор сказала їй: «З днем народження».

Але до Елеонор усім байдуже. Вона недостатньо приваблива і вона це знає, навіть попри те, що одного разу Дженні сказала, що хоче зробити серію її портретів.

То було після фізкультури, коли вони стояли в душі.

Елеонор хапає свої речі та йде за Дженні до головного входу.

Вітер шмагає піском та сухим листям по білих стінах будівлі, розвіює їх по повітр'ю.

Мотузка б'ється об флагшток.

Коли Дженні підходить до велосипедної стоянки, вона зупиняється і щось вигукує. Вона сердито жестикулює, а тоді рушає пішки, без велосипеда.

Того ранку Елеонор проколола їй шини, сподіваючись, що у такий спосіб їй випаде можливість провести Дженні додому.

Вони б знову почали обговорювати фотографію та те, що чорно-білі знімки — це ніби скульптури, створені зі світла.

Їй доводиться приборкати свою уяву, перш ніж у її голові постають картинки їхнього поцілунку.

Елеонор іде за Дженні повз спортивний центр «Бакваллен».

Тераса біля ресторану порожня, білі парасольки тріпотять на вітрі.

Вона хоче наздогнати Дженні, але не наважується.

Елеонор іде за нею на відстані приблизно двохсот метрів по пішохідній доріжці, що тягнеться паралельно дорозі Еріксберг.

Над ялинами пропливають хмари.

Світле волосся Дженні розвівається та прилипає їй до обличчя, коли повз мчить один з автобусів «Green Line».

Від його руху двигтять земля.

Розвинута зона лишається у них за спинами, а вони проходять повз егерську станцію. Дженні переходить дорогу та рухається далі вже по той бік вулиці.

Пробивається сонце й залишки хмар відкидають тіні, які, здається, скачуть полями.

Дженні живе у красивому будинку біля озера у Форсію.

Елеонор це знає, бо одного разу приходила туди, знайшовши книгу, яку загубила Дженні, — книгу, яку вона сама і сховала. Зрештою, вона не наважилася подзвонити у двері, а дочекавши надворі цілу годину, просто лишила книгу у поштової скриньці.

Дженні зупиняється біля лінії електропередач, щоб запалити цигарку, а тоді продовжує йти. Гудзики на манжеті її рукава виблискують на світлі.

Елеонор чує гуркіт великої вантажівки позаду себе.

Земля двигтять, коли повз них на великій швидкості проїжджає вантажівка з причепом на польських номерах.

Її гальма скрегочуть і причіп хилиться вбік. Трактор різко звертає з дороги та з'їжджає просто на трав'янисте узбіччя, виїжджаючи на пішохідну доріжку позаду Дженні, перш ніж водієві вдається зупинити важку машину.

— Якого чорта! — кричить Дженні.

З даху струменить вода, стікаючи синьою тканиною на стінки причепа, прорізаючи у ґрунті слизький канал. Двигун і досі працює, а з хромованих вихлопних труб тонкими стовпчиками струменить дим.

Двері кабіни відчиняються і з них вилазить водій. На спині чорної шкіряної куртки, яка щільно облягає його широку постать, якась дивна сіра пляма. Його тугі куцери майже сягають плечей.

Він прямує до Дженні.

Елеонор закликає на місці й дивиться, як водій б'є Дженні в обличчя.

Кілька мотузок збоку причепа розв'язалися й частину тканини, що вкривала його, підхопив вітер, приховавши Дженні з поля зору.

— Гей? — вигукує Елеонор, знову рухаючись уперед. — Що це ви робите?!

Коли щільна тканина провисає, вона бачить, що Дженні впала й лежить на землі горілиць.

Дженні підводить голову й розгублено усміхається, зуби її поплямовані кров'ю.

Відв'язаний шматок тканини знову підхоплює вітер.

Коли Елеонор ступає у вогку канаву, ноги її тремтять. Вона усвідомлює, що повинна потелефонувати в поліцію, й тягнеться по свій телефон, але її руки так сильно трусяться, що він висковзує з її пальців.

Телефон падає на землю.

Елеонор схиляється, щоб підняти його, а коли знову підводить погляд, бачить, як ноги Дженні борсаються, коли водій підіймає її.

Якась машина сигналізує, коли Елеонор виходить на дорогу та починає бігти до вантажівки.

Сонцезахисні окуляри водія зблискують на сонці, коли він витирає свої закривавлені руки об джинси та залазить назад у кабінку. Він зачинає дверцята, вмикає передачу і звертає, одне з коліс досі котиться по пішохідній доріжці. Із сухої трави здіймається пил, коли вантажівка виїжджає на дорогу, мерщій набираючи швидкість.

Елеонор зупиняється, хапаючи ротом повітря. Дженні Лінд зникла.

Розтоптана цигарка та її сумка з підручниками на землі — от і все, що лишилося від неї.

2

Дженні Лінд лежить на дні маленького, просмоленого човна у темному озері. Від хвиль дерево під нею скрипить.

Вона прокидається з раптовим позивом виблювати. Підлога гойдається.

Її плечі болять, зап'ястки печуть. Вона усвідомлює, що, либонь, знаходиться всередині причепа.

Рот заклеєний. Вона лежить на боці, руки зв'язані в неї над головою.

Бачить вона небагато — її очі ніби й досі сплять. Промінчики сонячного світла пробиваються крізь брезент.

Дженні кліпає і її зір затуманюється.

Її неймовірно сильно нудить. Голова тріщить.

Величезні шини скриплять на асфальті під нею.

Її руки прив'язані до одного зі стовпчиків, що тримають накривку причепа.

Дженні намагається зрозуміти, що відбулося. Вона пам'ятає, як її звалили на землю, як хтось приклав до її носа та рота холодну ганчірку.

Її накриває хвилю тривоги.

Вона опускає погляд і бачить, що її сукня задерлася до самої талії, але чорні колготки й досі на ній.

Вантажівка мчить прямим відрізком дороги, двигун працює рівномірно.

Дженні відчайдушно намагається знайти якесь логічне пояснення, джерело непорозуміння, але глибоко всередині вона точно знає, що зараз коїться. Вона опинилася саме в тій ситуації, якої всі так бояться. Таке трапляється лише у фільмах жахів.

Вона залишила свій велосипед у школі та йшла додому пішки, вдаючи, що не помічає Елеонор, яка прямує за нею, аж раптом на стежку в неї за спиною виїхала вантажівка.

Коли водій ударив її, то було так неочікувано, що вона не встигла зреагувати, а перш ніж змогла звестися на ноги, він притиснув вологу ганчірку до її лиця.

Вона й гадки не має, скільки була непритомною. Її руки заціпили від нестачі крові.

У голові їй паморочиться, а зір на якусь мить повністю зникає. Вона притуляється щочкою до підлоги.

Дженні намагається дихати спокійно. Вона знає, що не повинна блювати із заклеєним ротом.

Біля заднього відкидного борту висить висушена риб'яча голова й повітря у причепі має важкий, солодкавий запах.

Дженні знову підіймає голову. Кліпнувши, вона помічає металеву шафу з навісним замком та два великих пластикових корита у передній частині причепа. Корита зафіксовані грубими ременями, а підлога навколо них волога.

Вона намагається згадати, що жінки, які пережили напади серійних убивць, розповідали про спроби давати відсіч та намагання створити певний зв'язок, базікаючи про орхідеї чи щось подібне.

Марно намагатися кричати із заклеєним ротом. Ніхто її не почує. Хай там як, вона повинна мовчати. Ліпше аби він не знав, що вона прийшла до тям. Вона сунеться вперед, напружує тіло та підводить голову до рук.

Причіп нахиляється, змушуючи її шлунок стиснутись. Блювотиння наповнює рот.

М'язи починають тремтіти.

Стяжки на зап'ястках вриваються в шкіру.

Дженні вдається схопитися за один край клейкої стрічки своїми заціпенілими пальцями та зірвати її з рота. Вона спльовує та завалюється на бік, намагаючись відкашлятися якомога тихіше.

Хай що було на тій ганчірці, але воно подіяло на її зір.

Вона зиркає на металеву конструкцію, яка підтримує брезент, що спадає по обидва боки причепа. Відчуття таке, ніби вона дивиться крізь мішок. Кожен стовпчик здіймається до стелі, де різко згинається під прямим кутом, тягнеться далі під дахом і вниз.

Ніби крокви даху, з'єднані горизонтальними перекладинами з боків.

Вона кліпає, намагаючись сфокусувати погляд, і бачить, що з іншого боку причепа перекладин немає,

натомість там тканина тримається на п'яти рядах вишитих жердин.

Дженні розуміє, що це, певно, зроблено для того, щоб той бік можна було відкочувати для завантаження. Якщо їй вдасться протягнути свої зв'язані руки металевою жердиною крізь стелю до іншого боку, то, можливо, вона зможе відкинути накривку й покликати на допомогу.

Вона намагається підняти стяжку вгору по жердині, але одразу застряє. Гострий пластик вривається їй у шкіру.

Водій змінює смугу, і Дженні втрачає рівновагу, вдаючись виллицею об один зі стовпчиків.

Вона знову падає на підлогу, кілька разів ковтає та повертається думками до того ранку. До столу, накритого до сніданку, з тостами й мармеладом на тарілках. Мама розповідала про її тітку, казала, що вчора в її серце поставили чотири стенти.

Телефон Дженні лежав на столі поруч з чашкою. Він перебував у беззвучному режимі, але сповіщення на екрані однаково привертало її увагу й це дратувало її батька. Він вважав, що вона поводить себе зневажливо, а її засмучувало те, наскільки це несправедливо.

— Що я такого зробила? Чому ти завжди до мене чіпляєшся? Просто тому, що твоє життя таке жалюгідне! — вигукнула вона й прожогом вилетіла з кухні.

Підлога схиляється й вантажівка сповільнюється, змінюючи передачу при підйомі на пагорб. Часом крізь брезент проблискує сонце, осяюючи брудну підлогу.

Лежачи поміж грудок сухої багнюки й темного листя, Дженні помічає передній зуб. Адреналін у ній зашкалює.

Її очі розглядають причіп.

Не далі ніж за метр від себе вона помічає два облані нігті, червоний лак і досі не злуцтився. На одній із